

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 września 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi w sprawie z powództwa M. P. i K. P. przeciwko M. W. o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną oddalił powództwo.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

K. P., ojciec małoletnich powodów, obciążony jest obowiązkiem alimentacyjnym stwierdzonym orzeczeniem sądu, w wysokości po 1800 zł w stosunku od każdego z powodów. Prowadzone jest postępowanie egzekucyjne obejmujące świadczenia alimentacyjne za sygn. akt Kmp 11/12). Na 16 listopada 2016 roku (niecałe 2 miesiące przed wniesienia pozwu), zaległość K. P. z tego tytułu wynosiła 14.506,11 zł, zaś na dzień 3 kwietnia 2017 roku (5 miesięcy przed zamknięciem rozprawy) 29.336,89 zł. W dniu 2 listopada 2012 roku K. P. i pozwana, jego siostra, zawarli umowę, nazwaną umową zniesienia współwłasności, podziału nieruchomości gruntowej położonej w G., zabudowanej o powierzchni 0,14 ha, w której K. P. posiadał udział 2/12 o wartości 6.600 zł, zaś wartość całej nieruchomości bez nakładów poniesionych przez pozwaną stanowiła kwotę około 40.000 zł. Pozwana poniosła na całą nieruchomość nakłady o wartości około 50.000 zł. Z uwagi na powyższe nakłady, przekraczające wartość nieruchomości oraz inne rozliczenia między spadkobiercami K. P. nie otrzymał spłaty z udziału od pozwanej. K. P. jest współwłaścicielem z matką powodów M. P. w częściach po 1/2 nieruchomości położonej w P. przy ulicy (...) o powierzchni 0,1057 ha na zasadzie współwłasności, o wartości nie mniejszej niż 60.000 zł. Nadto posiada udział 1/2 w majątku wspólnym z M. P., z którą wspólność majątkowa ustała 22 czerwca 2012 roku, w skład którego wchodzi nieruchomość zabudowana domem mieszkalnym, położona w P. przy ulicy (...) o wartości nie niższej niż 350.000 zł, a także ruchomości, w tym stanowiące wyposażenie wyżej opisanego domu o nieokreślonej wartości. W dniu 3 kwietnia 2017 roku komornik prowadzący postępowanie egzekucyjne przeciwko K. P. wydał zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji. W tej dacie jednak nie były prowadzone żadne czynności mające na celu egzekucję z udziału K. P. w nieruchomości położonej w P. przy ulicy (...), gdyż dopiero w toku niniejszego postępowania, w dniu 25 sierpnia 2017 roku komornik zawiadomił o terminie opisu i oszacowania tej nieruchomości.

Sąd I Instancji oddalił wniosek pozwanej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka K. P., a także zgłoszony po jego oddaleniu wniosek o przesłuchanie stron, gdyż okoliczności, na jakie zostały zgłoszone te dowody nie były sporne, bądź nie miały znaczenia z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy. Sąd oddalił wniosek pozwanej o przeprowadzenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy Kmp 115/12 z uwagi na brak dostatecznego sprecyzowania tego dowodu co do jego przedmiotu, jak i tezy dowodowej. W konsekwencji Sąd opierał się wyłącznie na twierdzeniach stron i przepisach dotyczących ustalania okoliczności w oparciu o twierdzenia stron (art. 229 i nast. k.p.c.), a także dokumentach złożonych przez strony. Ustaleń co do wartości nieruchomości w G., wartości udziału w niej należącego do K. P., nakładów pozwanej, wartości nakładów przekraczającej wartość nieruchomości przed ich poczynieniem, rozliczenia nakładów i roszczeń spadkobierców, skutkujących brakiem spłaty ze strony pozwanej na rzecz ojca powodów, a także składników majątku wspólnego małżonków K. i M. P., nieruchomości położonej w P. przy ul. (...), nieruchomości przy ul. (...) dokonał, w oparciu o twierdzenia pozwanej, gdyż twierdzenia zawarte w odpowiedzi na pozew co do tych okoliczności, w połączeniu z dokumentami załączonymi przez pozwaną złożonymi na okoliczność stanu majątku K. P. i braku pokrzywdzenia powodów ze sprawy o podział majątku nie zostały zaprzeczone, strona powodowa w ogóle się do nich nie odniosła. Jednocześnie zaś z tych dokumentów (wniosek K. P. o podział majątku oraz odpowiedź na wniosek matki powodów) wynika, że matka powodów przyznała, że małżonkowie mają nieruchomość stanowiącą majątek wspólny w P. przy ul. (...) wskazując jego wartość na 350.000 zł, nadto przyznała, że jest z K. P. współwłaścicielką nieruchomości po 1/2 w P. przy ul. (...). Choć w odpowiedzi nie wypowiedziała się co do wartości wskazanej we wniosku, poprzestając na zarzucie, że nie stanowi on majątku wspólnego, to jednocześnie w tej sprawie strona pozwana nie wypowiedziała się co do tej wartości, dopiero na rozprawie, kiedy pełnomocnik pozwanej wskazała, że wartość ta może wynosić nawet 70.000 zł, pełnomocnik powodów podniósł, że kwestionuje wartość 70.000 zł i wskazał wartość nieruchomości na 10.000 zł. Zarzut ten jest zatem spóźniony. Co do ruchomości, znaczna

większość ruchomości wskazana we wniosku o podział majątku została przyznana w odpowiedzi na wniosek, choć matka powodów jednocześnie zaprzeczyła wartościom ruchomości podanym we wniosku o podział majątku.

W konsekwencji Sąd Rejonowy uznał powództwo za niezasadne, w świetle art. 527 § 1 i § 2 k.c., podnosząc, iż nie zostały wykazane przez powodów przesłanki warunkujące uwzględnienie skargi pauliańskiej, w szczególności przesłanka pokrzywdzenia wierzycieli. Sąd wskazał, że K. P. posiada majątek, do którego nie została skierowana egzekucja, a majątek ten przekracza wysokość zaległych alimentów w dacie 3 kwietnia 2017 roku, a więc tym bardziej w dacie wniesienia pozwu. Załączone do akta zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji zostało wydane na kilka miesięcy przed zawiadomieniem przez komornika o opisie i oszacowaniu nieruchomości przy ul. (...) w P., a więc nie mogło uwzględniać egzekucji z udziału dłużnika w tej nieruchomości. Przez 5 lat powodowie nie podejmowali żadnych czynności zmierzających bezpośrednio do egzekucji z udziału w tej nieruchomości. Wartość całej nieruchomości przy ulicy (...) stanowi nie mniej niż 60.000 zł, stąd udział K. P. 30.000 zł. Żadna ze stron nie wykazała rzeczywistej wartości tej nieruchomości w drodze opinii biegłego, zaś powodowie nie zakwestionowali skutecznie twierdzenia co do wartości podnoszonego przez pozwaną. Wartość udziału dłużnika w powyższej nieruchomości przekracza nieco wartość zaległości wykazanej na kilka miesięcy przed zamknięciem rozprawy, a dwukrotnie przewyższa tę wartość na 2 miesiące przed wniesieniem pozwu. Zatem dokonanie czynności z 2 listopada 2012 roku nie skutkowało pokrzywdzeniem wierzycieli, skoro inny majątek (powyższy udział) już wystarczał na pokrycie zobowiązań alimentacyjnych. Dłużnik jest też współwłaścicielem w ramach majątku wspólnego ruchomości, a wartość udziału w tych ruchomościach to kwota około 4.000 zł, a więc majątek z jakiego mogłaby być prowadzona, a nie została skierowana do niego egzekucja, przewyższa zaległość na datę wniesienia pozwu i wyrokowania, wobec czego nie można mówić o niewypłacalności albo powiększenia niewypłacalności wskutek czynności z 2 listopada 2012 roku. Powodowie z uwagi na charakter wierzytelności, w toku egzekucji korzystają z pierwszeństwa w zaspokojeniu; jedynie koszty postępowania wyprzedzają zaspokojenie ich należności. Jako wierzyciele alimentacyjni są z mocy ustawy zwolnieni także z kosztów egzekucyjnych. Nie miało zatem dla nich znaczenia z punktu widzenia kosztów egzekucji to, czy skierują egzekucję wobec udziału w nieruchomości położonej w P. przy ul. (...), czy do udziału w nieruchomości w G.. Postępowanie egzekucyjne co do każdej z tych nieruchomości także nie różni się w żaden sposób, przy czym pewne utrudnienie nastąpiłoby właśnie w sytuacji skierowania egzekucji do udziału w nieruchomości w G., a nie w P. przy ulicy (...), gdyż ta pierwsza leży poza właściwością komornika prowadzącego postępowanie w sprawie Kmp 115/12. Składniki majątku dłużnika nadal wystarczają na zaspokojenie wierzycieli co przesądza o tym, że zaskarżona czynność nie spowodowała powstania ani pogłębienia niewypłacalności dłużnika. Nadto Sąd Rejonowy zważył, że brak jest jakichkolwiek utrudnień w objęciu egzekucją także udziału dłużnika w nieruchomości przy ul. (...) w P.. Przeszkodą ku temu nie jest w szczególności fakt zamieszkiwania powodów na tej nieruchomości, skoro dla przykładu do licytacji może przystąpić także matka powodów. Mimo podniesienia przez pozwaną zarzutu posiadania innego majątku przez dłużnika, strona powodowa, która winna udowodnić wszystkie przesłanki skargi pauliańskiej, a więc także pokrzywdzenie wierzycieli, tego nie uczyniła. Sąd Rejonowy podniósł także, że uznał za niesporną okoliczność, że kwestionowana czynność prawna nie była nieodpłatna, oraz że świadczenia stron były ekwiwalentne, gdyż spłata należna K. P. była skompensowana przez wierzytelność przysługującą pozwanej wobec K. P. z tytułu poczynionych nakładów i rozliczeń spadkobierców właścicielki nieruchomości, a nawet była niższa od tej wierzytelności.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli powodowie, zaskarżając wyrok w całości. Powodowie podnieśli następujące zarzuty:

1. mającej wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, to jest art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 230 k.p.c. poprzez uznanie za przyznaną przez powodów, a w konsekwencji niesporną, okoliczność dokonania pomiędzy K. P. a pozwaną wzajemnych rozliczeń z tytułu nakładów na będącą przedmiotem sprawy nieruchomości, wartość tych nakładów i w konsekwencji odpłatny, niezwiązany z osiągnięciem korzyści majątkowej przez pozwaną charakter tej czynności prawnej, podczas gdy z samego pozwu wynika, że strona powodowa zajęła co do powyższych twierdzeń odmienne stanowisko, podnosząc, że czynność ta była nieodpłatna, a zatem brak było podstaw, aby przyjąć, że oświadczenie o zniesieniu współwłasności ze względu na poczynione przez pozwaną nakłady nie wiązało się z uzyskaniem przez pozwaną korzyści majątkowej;

2. naruszenia przepisu prawa materialnego, to jest art. 527 § 1 k.c. poprzez błędne uznanie, że

- w przedmiotowej sprawie nie doszło do pokrzywdzenia wierzycieli, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego w sposób bezsporny wynika, że czynność prawna dokonana przez dłużnika z pozwaną doprowadziła do niewypłacalności dłużnika w wyższym stopniu niż dłużnik znajdował się przed jej dokonaniem, co w równym stopniu jak spowodowanie niewypłacalności wypełnia przesłanki skargi pauliańskiej, tym bardziej mając na względzie charakter zobowiązania alimentacyjnego, które nie ogranicza się jedynie do zasądzonych kwot już wymagalnych, ale także do tych wymagalnych w przyszłości;

- pomiędzy dokonaną czynnością a niewypłacalnością dłużnika nie zachodzi związek przyczynowy, gdy z materiału dowodowego wynika, że egzekucja skierowana po dniu dokonania zaskarżonej czynności okazała się bezskuteczna z uwagi na brak składników majątku, a posiadane przez dłużnika składniki majątku nie pozwalają na zaspokojenie ze względu na ich wartość (jak w przypadku nieruchomości w której ma on udział 1/2) lub też ze względu na subiektywną niemożność prowadzenia egzekucji, jak w przypadku nieruchomości zamieszkiwanej przez małoletnich powodów;

3. naruszenia przepisu prawa materialnego, to jest art. 527 § 2 k.c. poprzez przyjęcie, że konsekwencją dokonanej czynności prawnej nie było doprowadzenie do stanu niewypłacalności dłużnika lub niewypłacalności w wyższym stopniu, podczas gdy o niewypłacalności tej można mówić już w sytuacji, gdy egzekucja jest bezskuteczna jedynie z niektórych składników majątku, zaś fakt posiadania przez dłużnika majątku nie może stanowić o jego wypłacalności w sytuacji, gdy nie reguluje on swoich zobowiązań, a podjęte przez wierzyciela próby wyegzekwowania świadczenia z ruchomości i z wynagrodzenia za prace nie prowadzą do zaspokojenia.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie nieodpłatnej umowy zniesienia wspólności z dnia 2 listopada 2012 r. za bezskuteczną względem powodów, zasądzenie na rzecz powodów kosztów postępowania przed Sądem I i II Instancji, zgodnie z obowiązującymi przepisami, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pismem procesowym z dnia 3 stycznia 2018 r. pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu za postępowanie przed Sądem II Instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci aktu notarialnego z dnia 31 maja 2013 r. oraz oświadczenia o zrzeczeniu się ograniczonego prawa rzeczowego umowy sprzedaży oraz oświadczenia o ustanowieniu hipoteki na okoliczność uzyskania znacznych środków finansowych przez matkę powodów ze sprzedaży tej nieruchomości, możliwości finansowych w zakresie spłaty udziału dłużnika w nieruchomości przy ul. (...) w P.. Pozwana podniosła, iż powyższy dokument otrzymała od dłużnika dopiero po wydaniu zaskarżonego orzeczenia.

### ***Sąd Okręgowy zważył co następuje:***

Apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż w świetle stanowisk procesowych stron wyrażonych w postępowaniu przed Sądem I Instancji, jak i zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, brak było podstaw do ustalenia, iż w dacie dokonania zaskarżonej czynności prawnej z dnia 2 listopada 2012 r. wartość nieruchomości położonej w G., będącej przedmiotem tej czynności, wynosiła bez uwzględnienia nakładów poczynionych przez pozwaną 40.000 zł. W szczególności brak było podstaw do poczynienia tych ustaleń w oparciu o regułę dowodową z art. 230 k.p.c. Należy bowiem wskazać, iż już w pozwie powodowie określili wartość tej nieruchomości na kwotę ok. 200.000,00 zł. Tymczasem pozwana określiła wartość nieruchomości bez uwzględnienia swoich nakładów na kwotę 40.000,00 zł, zaś wartość tych nakładów na 50.000,00 zł i nie zgłosiła na okoliczność wartości nieruchomości stosownego wniosku dowodowego. Tym samym brak było podstaw do ustalenia wartości tej nieruchomości w oparciu o stanowisko jednej ze stron, bez równoczesnego przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, który określiłby wartość rynkową rzeczowej nieruchomości, a wniosku o przeprowadzenie dowodu z jakiej to opinii żadna ze stron nie zgłosiła. W pozostałym

zakresie dokonana przez Sąd I Instancji ocena dowodów pozostaje pod ochroną art. 233 § 1 k.p.c., wyrażającego zasadę swobodnej oceny dowodów. Poczynione w oparciu o tę ocenę ustalenia faktyczne należy ocenić za prawidłowe. W konsekwencji zarówno dokonana przez Sąd I Instancji ocenę dowodów, z korektą wyżej opisaną, jak i ustalenia faktyczne, Sąd Okręgowy akceptuje i przyjmuje za własne. Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska skarżących co do naruszenia przez Sąd I Instancji art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 230 k.p.c. poprzez uznanie za przyznaną przez powodów, a w konsekwencji niesporną, okoliczność dokonania pomiędzy K. P. a pozwaną wzajemnych rozliczeń z tytułu nakładów na będącą przedmiotem sprawy nieruchomości i wartości tych nakładów. Pozwana już w odpowiedzi na pozew podniosła okoliczność poniesienia znacznych nakładów na nieruchomości położoną w G., określonych na 50.000,00 zł, przenoszących wartość całej nieruchomości oraz wzajemnych rozliczeń pomiędzy spadkobiercami w ramach zaskarżonej czynności prawnej. Powodowie ani w piśmie procesowym swojego pełnomocnika z dnia 2 maja 2017 r., ani później, nie zakwestionowali twierdzeń pozwanej w tym zakresie, wskazując nawet, iż w ocenie powodów okoliczności te nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, z uwagi na bezskuteczność prowadzonej przeciwko K. P. egzekucji i jego niewypłacalności, którą to okoliczność powodowie wyprowadzali ze złożonych do akt zaświadczeń o bezskuteczności egzekucji, szeroko omówionych przez Sąd I Instancji. Powodowie właśnie tak motywowali żądanie oddalenia wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka K. P., zgłoszonego przez pozwaną (k. 72). Tym samym uprawione było w świetle art. 230 k.p.c. stanowisko Sądu I Instancji, aby okoliczności dotyczące nakładów pozwanej na nieruchomość, w tym ich wartości, wzajemnych rozliczeń pomiędzy spadkobiercami w ramach zaskarżonej czynności uznać za przyznane i w efekcie poczynić na tej podstawie stosowne ustalenia faktyczne. Przy czym należy podkreślić, iż powyższe ustalenia i tak nie miały dla sprawy decydującego znaczenia, o czym będzie mowa poniżej. W pozostałym zakresie powodowie nie kwestionowali dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów, jak i wyprowadzonych na jej podstawie ustaleń faktycznych, a zatem zbędne jest powielanie w zakresie tej wywodów Sądu I instancji, które należy zaaprobować.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniosku dowodowego pozwanej, zgłoszonego w postępowaniu apelacyjnym w piśmie procesowym z dnia 3 stycznia 2018 r. Wniosek ten po pierwsze był spóźniony w świetle art. 381 k.p.c., po drugie okoliczności na które dowód został zgłoszony nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Przechodząc zatem do oceny zarzutu naruszenia art. 527 § 1 i 2 k.c. uznać należy ten zarzut za chybiony. W okolicznościach sprawy słusznie Sąd Rejonowy ocenił, iż powodowie nie wykazali, aby zaskarżona czynność została dokonana z pokrzywdzeniem powodów jako wierzycieli, a zatem aby wykazali zaistnienie zasadniczej przesłanki skargi pauliańskiej. Zgodnie z art. 527 § 2 k. c., czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Cytowany przepis łączy zatem pokrzywdzenie wierzyciela z rzeczywistą, powstałą w efekcie dokonania przez dłużnika czynności prawnej, jego niewypłacalnością w ogóle lub niewypłacalnością w wyższym stopniu niż przed dokonaniem czynności prawnej. Pokrzywdzenie powstaje w wyniku takiego stanu majątku dłużnika, który powoduje niemożność lub utrudnienie albo opóźnienie zaspokojenia wierzyciela. O niewypłacalności dłużnika można mówić, gdy cały jego majątek nie wystarcza na zaspokojenie wierzyciela, zaś o stanie niewypłacalności w wyższym stopniu, gdy dochodzi do powiększenia niewypłacalności. Przenosząc powyższe uwagi natury ogólnej na grunt niniejszej sprawy wskazać należy za Sądem Rejonowym, że powodowie owej niewypłacalności dłużnika nie wykazali. Jako decydujące w przedmiocie ustalenia niewypłacalności dłużnika nie mogą być złożone do akt zaświadczenia o bezskuteczności egzekucji. Jak słusznie bowiem podniósł Sąd I Instancji, K. P. dysponuje innym majątkiem mogącym służyć do zaspokojenia wierzytelności przysługującej powodom. Otóż co bezsporne, dłużnik jest współwłaścicielem w udziale 1/2 niezabudowanej działki budowlanej położonej w P. przy ul. (...), o powierzchni 0,1057 ha oraz w takim samym udziale zabudowanej domem jednorodzinny nieruchomości położonej w P. przy ul. (...). Przy czym jak ustalił Sąd I Instancji, a czego apelujący nie kwestionują, wartość pierwszej z nieruchomości wynosi co najmniej 60.000,00 zł, a drugiej co najmniej 350.000,00 zł. Łącznie zatem wartość innych składników majątku dłużnika, poza składnikiem będącym przedmiotem zaskarżonej czynności, wynosi co najmniej 205.000,00 zł (1/2 x 410.000 zł), w sytuacji gdy zadłużenie alimentacyjne dłużnika na dzień 3 kwietnia 2017 r. wynosiło niecałe 30.000,00 zł. Jak słusznie podkreślił Sąd I Instancji, dopiero po kilku latach toczącej się przeciwko dłużnikowi egzekucji, została ona skierowana do udziału dłużnika w nieruchomości przy ul. (...) w P., mimo iż przedstawicielka ustawowa powodów,

z oczywistych powodów, miała wiedzę o nieruchomości dłużnika. W toku postępowania przed Sądem I Instancji efekt egzekucji z udziału dłużnika w nieruchomości przy ul. (...) nie był zaś znany. Równocześnie egzekucja w ogóle nie była przez ten okres kierowana do nieruchomości przy ul. (...) w P.. Biorąc pod uwagę, iż w nieruchomości położonej w G. dłużnikowi przysługiwał udział w wysokości jedynie 1/6, zaś w pozostałych w.w. nieruchomości udziały po 1/2 części, dalej iż nieruchomość położona przy ul. (...) w P. zabudowana jest domem mieszkalnym, trudno uznać, aby wskutek dokonania zaskarżonej czynności doszło do pokrzywdzenia wierzycieli. Pomijając bowiem nawet kwestię wzajemnych rozliczeń pomiędzy stronami zaskarżonej czynności jako spadkobiercami i wartości nakładów poczynionych na tę nieruchomość przez pozwaną, wskazać należy, iż dłużnik posiada inny majątek o znacznej wartości, pozwalający z dużo większym prawdopodobieństwem na zaspokojenie wierzycieli niż udział dłużnika w nieruchomości położonej w G., stosunkowo niewielki, bo wynoszący 1/6, gdzie rynkową wartość zbywcą tego udziału, w świetle zasad doświadczenia życiowego, należy uznać za znikomą. Nadto, z uwagi na alimentacyjny charakter wierzytelności przysługującej powodom względem K. P., z punktu widzenia interesów powodów, w tym kolejności, łatwości i kosztów uzyskania zaspokojenia, obojętne jest do udziału w której nieruchomości zostanie skierowana egzekucja, w szczególności czy byłaby to nieruchomość położona w G., czy którakolwiek z nieruchomości położonych w P.. Bez większego znaczenia, z punktu widzenia oceny przesłanki pokrzywdzenia wierzycieli, pozostaje natomiast tak akcentowana przez powodów okoliczność, iż na nieruchomości przy ul. (...) w P. zamieszkują powodowie wraz ze swoją matką. Okoliczność ta po pierwsze nie wpływa w żaden sposób na dopuszczalność egzekucji, po drugie nie umniejsza wartości składnika majątkowego przysługującego dłużnikowi, po trzecie sytuacja zmiany osoby współwłaściciela nieruchomości w zakresie udziału przysługującego dłużnikowi, nie ma sama w sobie wpływu na prawa powodów do zamieszkiwania w domu znajdującym się na nieruchomości, skoro pozostały udział w nieruchomości przysługuje matce powodów.

W konsekwencji brak było podstaw do uznania, iż powodowie wykazali bezskuteczność egzekucji przeciwko dłużnikowi, a tym samym okoliczność pokrzywdzenia powodów jako wierzycieli, co stanowiło warunek konieczny zasadności powództwa opartego na przepisach art. 527 k.c. i n. W efekcie bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostają dalsze kwestie podniesione w apelacji w ramach zarzutu naruszenia art. 527 § 1 i 2 k.c., to jest czy zaskarżona czynność prawna była odpłatna czy nieodpłatna oraz związku przyczynowego pomiędzy zaskarżoną czynnością, a niewypłacalnością dłużnika. Tym samym odnoszenie się do tych kwestii Sąd Okręgowy uznaje za zbędne, jako obojętne z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy. Jedynie dla porządku należy podkreślić, iż nawet przy założeniu, iż zaskarżona czynność miała charakter nieodpłatny, warunkiem zasadności powództwa byłoby nadal wykazanie przez powodów ich pokrzywdzenia w rozumieniu art. 527 § 2 k.c., a temu ciężarowi dowodowemu powodowie nie sprościli.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy oddalił apelację jako niezasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o zasadę słuszności wyrażoną w art. 102 k.p.c., nie obciążając powodów obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego na rzecz pozwanej. W tym aspekcie Sąd Okręgowy wziął pod uwagę charakter wierzytelności mającej podlegać ochronie w ramach niniejszego powództwa, nadto iż powództwo zostało wytoczone w istocie decyzją przedstawicielki ustawowej powodów, którzy z uwagi na małoletność, nie mieli na to wpływu, zaś obciążenie powodów kosztami niniejszego postępowania w jakimkolwiek zakresie byłoby rażąco dla powodów krzywdzące.